
POCHLEBIACZ (1) *sb m*

N pl pochl(e)biacze.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Ten, kto postępuje wobec kogoś tak, aby zyskać jego względy; przen:

Wyrażenie: »pochlebiacz świecki« = ten, kto chce się przypodobać światu, tj. ma na względzie tylko sprawy ziemskie: A thák fie ten Pfalm włáfnie zátacza ná ty ludzi/ ktorzy pochlebuiác fwiátu/ rádziby zátłumili wierne Páńfkye/ dla dárow á požytkow fwoich. (marg) Rzecz którą pochlebiáce [!] fwietycy chćą zátłumić wierne. (-) LubPs O6v.

Synonimy cf POCHLEBCA.

Cf POCHLEBCA, POCHLEBKA, POCHLEBNIK

EW, (JDok)